

ikke var helt ringe men iøvrigt afpassedes efter Forældrenes Evne.

Ja, tænkte Departementschefen ved sig selv, alt dette kunde jo være meget godt, men —.

I det samme kom der Bud om, at Bestyrerinden ventede ham inde paa Kontoret.

Jakobe Salomon var nu en Dame paa henimod Fyrre; men til Trods for, at hun havde bevaret sin ranke, knejsende Holdning, saa hun ikke saa lidt ældre ud. Man kunde se paa hende, at den Virksomhed, hun her havde skabt med saa mægtig en Energi og under megen Modstand og Mistænkeliggørelse fra forskellige Sider, havde kostet hende mere end hendes Formue. Den Kampens Lod, hun i sin Ungdom havde ønsket sig, var i fuldt Maal bleven hende til Del. Det Ansigt, som hendes Beundrere i sin Tid havde kaldt et Ørneansigt, hendes Uvenner og Misundere et Papegøjefjæs, var nu ubestridelig rovfugleagtigt. Med sit allerede næsten hvide Haar, sin gullige Hud, sine store, mørke Øjne, sin høje Hals, sin enkle, brune Kjole, blot pyntet med en bred, hvid Kniplingskrave, lignede hun en Kondor, der fra en Fjældtinde skuer milevidt ud over Sletten.

Da Departementschefen kom ind, gik hun ham hurtigt imøde henne fra sit Skrivebord.

„Jeg kan tænke mig, at De kommer i den elskværdige Hensigt at meddele mig Deres Broders Død. Jeg har dog allerede faaet Underretning derom gennem andre, der havde set Dødsanmeldelsen i en Avis.“

„Hvis jeg ikke havde haft anden Anledning, skulde jeg dog ikke have ulejliget Dem med et Besøg. Saa meget mindre, som min Broder eller hans Skæbne jo næppe kan gøre Krav paa nogen Deltagelse fra Deres Side.“

„Deri tager De ganske fejl. Jeg skylder Deres Broder mere, end han selv nogensinde har haft Forstaaelse af. Paa Afstand har jeg da ogsaa fulgt ham, saa godt jeg kunde. Vi gled jo i Aarenes Løb i mere end en Henseende bort fra hinanden. Om hans sidste Leveaar veed jeg slet intet. Nu maa De fortælle mig derom. — Tag Plads, Hr. Departementschef. — Og fortæl mig